

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

1. Hominis & araneæ labores collati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Sunt autem qui nescio quam aeternitate ore volvant, & quædam ejurent æternum vitanda. Audiuntur quandoque ejuscemodi promissa: In æternum suscipiet hunc & peccati fautorem locum cavebo: hominem illum, istam feminam, illum in malo socium æternum non adibo amplius, comestationes illas, & istas choreas æternum evitabo; satis est semel, satis est toties hic & illic, cum his & illis peccasse. Bene, mi homo, proponis, & quia peccatum metuis, etiam peccati periculum jure fugis. Sed utinam tam sancte serves, quam facile promittis. Aliquando vix dies aut hora abeunt paucula, cum idem omnino facis quod adeo ejurasti, & execratus es. Considerandum; quod verò promissum, sancte constanterque servandum est. Exemplis admodum luculentis docemur, quam puniat Deus, si fidem illi datam frangimus.

Nil temere
Deo promittam.

I. Hominis & araneæ labores collati.

Alia est æternitas, sed pessima, quam subimet pollicentur ii, qui celum sibi struere volunt extra cælum, & beati esse antequam mortui. Propter hoc Isaias, *Audite verbum Domini, viri illius: dixistis enim percutimus fœdus cum morte, & cum inferno fecimus pactum.* O infanti, quam nulla est hæc vestra æternitas! nil stabile aut perpetuum in hoc carcere. Regius vates eleganter id explicans: *Anni nostri, ait, sicut aranea meditantur.* Non potuisset brevius & melius. Quid enim aliud sunt omnes anni nostri, nisi continua exercitatio & laboriosa meditatio: totum vitæ nostræ tempus variis laboribus, multis doloribus, variis timoribus, crebris suspicionibus, sollicitudinibus plene innumeris exercetur; sicut aranea cum fila filis necit; catenatus & continuus est noster labor, continua suspensio, jam ut illo fruamur, jam ut istud amoliamur a nobis. Multa facimus & laboriosa suscipimus, & heu nescimus quod aræarum telam teximus, grandi labore, raro successu, nullo effectu. *Anni nostri sicut aranea meditantur.* Aranea laboriose telam suam ordit, diu multumque discurret, hæc illæ circuit, in idem sæpius redit, seipsam consumit, dum suam illam multiplicum florum rotulam absolvat. Exenterat & evisceratur sese, ut suum istud perfatiale tentoriolum ex arte concinnaret. Quod ut sublimè suspendat, affligat, firmetque sexcenties it & redit, nec visceribus suis parcat, libenter ea in tenuissimam hanc texturam impendit: cum verò translucidum hoc & subtilissimum conopeum jam pendet alligatum; & textile hoc opus absolutum est, ad levem scoparum ductum omnis labor intercidit & perit; missa verò aranea vel in telâ suâ interficitur, vel ea velut laqueo trahitur ad mortem, pede obtrectata. Ita imprudens animalculum, aut funebre sibi ipsi linteum nevit quo involveretur; aut restim consecit quo necaretur. Ita prorsus homines, instar araneæ, multis sese laboribus exhausti, ut in altum emergant, ut voluptatibus affluant, ut opes struant, ut retineant, & augeant. Hisce conatibus omne suum ingentem impendunt, & sæpe valetudinem, discuntur, fatigantur, sudant, enervantur; uti aranea viscerum egesta; & cum omnia fecerint, telas aræarum habent & texturam opus, ad capiendas muscas. Sæpe tunc ipsi operi immorantur; dies quos gentiales sperabant, faciles inveniunt; sepulchrum est, quod palatium esse credebant. Sic anni nostri velut aranea meditantur: verè maximam partem meditantur tantum, plucima namque facturos nos proponimus, pauca facimus, & plerumque quæ rectius non faceremus nullam habent perpetuitatem, ad quæ tanto molimine tendimus, & plerumque non pervenimus: ita pactum cum morte, fœdus cum inferno nullum est. Tabelescimus omnes & morimur. Hoc pessimum, quod ita cæci adeamus æternitatem, quam nunquam exhibimus.

Guerricus, cum audisset in templo legi libro Genesios: *Factum est omne tempus quod vixit Adam non genti*

Exp. 1.

triginta anni, & mortuus est. Et facti sunt omnes dies Seth non gentorum duodecim annorum, & mortuus est. Factique sunt omnes dies Enos non genti quinque anni, & mortuus est. Et facti sunt omnes dies Mathusalem non genti sexaginta novem anni, & mortuus est, &c. ita mortem concepit animo, & se quoque moriturum, tam validè impressit pressio menti, ut demum in S. Dominici leges jurarit, quo mortem sanctius obiret, & tutius adiret beatam æternitatem, quando hic nulla est experienda æternitas.

II. Que in mundo omnium optima sit questio.

Refert D. Mattheus, venisse adolescentem ad Christum, qui questionem proponeret. Probus fuit hic adolescens, quod ex D. Marco licet conicere, nam genu flexo venit, & Servatorem interrogavit in hæc verba: *Magister bone, quid faciam ut vitam æternam percipiam?* Præcepta nostri respondit Christus, si vis ad vitam ingredi, serva mandata. Philippis in urbe Macedonia, cultus carceris Paulo & Silæ ad genua accedens, querit: Domini, quid me oportet facere, ut salvus sim? Optima questio; nil melius, nil & utilius potuissent hi querere. Sed, o bone Deus, ubi hæc questio in Mundo: perpetubique questionibus volant, hæc una ferè nullo. Plerumque suis se questionibus produnt homines, protrahuntque in lucem vel simplicitatem, vel curiositatem, vel latentem alium animi morbum. Qui adeo gnave querit, ubi venale sit vinum bonum, satis aperit quid curæ sibi sit. Querit alius, ad quod non possit non erubescere auditor: satis hic patet, cor plenum esse eo quo os abundat. Plena sunt omnia questionibus, sed quam rarum est, ut alter alterum interroget: Putasne hæc via ad cælum ducat? Omnium quidem vitiorum hoc est; maxime libidinis & luxuria, ut cum quis profundum petit & incipit submergi, non facile serio sincerèque animo quærat: Istone vivendi genere beatam æternitatem obtinebo, si necne itur ad altæ? Sed tamen ii omnium minimè hoc quarunt, quibus jucunda & suavis est vita, qui parum meroris sentiunt & afflictionis, aut si sentiunt, omnia agunt, ne sentiant; Pater apud illos extremum malorum: modò ipsi nunc bene sit, quidquid fiat aliis, quidquid futurum sit in illâ, de quâ nil cogitant, æternitate. Quotidianum illorum carmen est: *Cælum celi Domino, terram autem dedit filius hominum.* Nec desunt eis, corporis & animi vires, quibus hominum conatus ad momentum effugiant: sed ut in longas illas summi judicis manus sine effugio incendant, & longissimas seclerum suorum hant penas. Quod si Deus arcanissimis suis iudiciis hominem rejiciat, reproberque, & ex impotentis animi libidine perimitrat vivere, pleraque ei omnia prosperè & feliciter evenire sinat, ne miser bis puniatur, hic & illic, & si quid boni fecit, mercedem statim recipiat. De ejusmodi male fortunatis hominibus, verè pronuntiavit illud Psaltes regius: *In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur: ibunt in adinventioibus suis.* Et hic est miserimus vitæ status, si quis esse potest, quia quæ Deus destinavit ducere in viam beatæ illius æternitatis, huic certe non patet, sed assidue illi flagella. Ex innumeris testibus sisto unicum, sed magnum; nil simile multis retro seculis visum auditumque censeo.

III. Quomodo Deus hic puniat, ut ibi pareat; mandatum exemplum.

Anno post Virginis partum millesimo centesimo octogesimo quinto, Andronicus Orientis Imperator, tertio imperii sui anno, ab Isaacio Angelo victus, duabus gravibus ferreis catenis collo injectis, & compedibus oneratus, verbis contumeliosissimis exceptus; ita demum ornatus ad Isaacium perductus est. Hic illi saviæ & tyrânis exprobrata, facta omnibus licentia, quidlibet in illum audendi. Jucundum fuit irritatis, ab hoste vindictam sumere. Itaque impinguntur ei colaphi tergum

Homines
hujus mundi
questio

Dens hominem reprobans, omnia ei feliciter evenire sinat.

Eccl. 1. 30.